

en meget lang Stang for at kunne faa fat i dem. (*Ordføreren for Forslagsstillerne* [Andreasen]: Ogsaa en lang Stige!). Ja, i mange Tilfælde ogsaa en lang Stige, fordi Bøgetræerne ikke er saa nemme at komme op i; Stammerne er jo høje og slanke. Og naar man skal sidde oppe i Toppen og rive Reder ned, maa man helst holde fast med den ene Haand, naar man med den anden Haand skal manøvrere med en Stang med en Jernkrog paa. Hvis det havde været saa let, som det ærede Medlem tror, var det sikkert blevet gjort i langt større Stil, end det hidtil er sket.

Marott: Da Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen) forleden forelagde nærværende Lovforslag, kaldte han, noget spøgefuldt, til national Samling om denne Sag. Jeg vil straks sige, at mit nationale Sindelag ikke strækker til, saa at jeg kan være med til at gaa i Krigen i dette Tilfælde, oven i Købet en Krig, der skal etableres imod Himlens Fugle. Men for øvrigt synes jeg heller ikke, at Forhandlingen tyder paa, at de ærede Forslagsstillere selv forstaar at samle sig. Vi hørte nylig et Skænderi mellem to af dem om den Maade, hvorpaa man skulde gennemskyde Rederne. Det tyder ikke paa, at de Herrer i særlig høj Grad ønsker national Samling om dette Lovforslag.

Om dette Lovforslag i al Almindelighed gælder det, at det er et Led, endog saa et meget kraftigt Led, i det systematiske Udryddelsesarbejde overfor vore store Fugle, som man har kendt her i Danmark i mange Aar. Et saadant systematisk Udryddelsesarbejde vil i alt Fald jeg ikke være med til. Jeg har ved en anden Lejlighed her i Salen fremhævet, hvor uforsvarligt det er af Menneskene saaledes at gribe ind i Naturens Husholdning, hvorved f. Eks. Danmarks Rovfuglefauna efterhaanden er blevet ødelagt. Man har efterhaanden udryddet Spurvehøgen, denne store, smukke Rovfugl, og efter at dette var sket, maatte Menneskene selv til at erklære den Krig mod Spurve, som denne Fugl førte. Og nu hørte vi for nylig en af de ærede Forslagsstillere opfordre Ministeren til at sørge for, at der ogsaa blev ført en systematisk Udryddelseskrig overfor disse Fugle. Ministeren oplyste ogsaa før, at Landboforeningerne havde anmodet om at faa Skovduen udryddet. Det forekommer mig, at vi efterhaanden kommer ind paa en meget farlig Glidebane i denne Hen-

seende, hvorved vi i høj Grad risikerer at ødelægge Landets Natur. Nu er det altsaa Raagen, det gælder; ved at faa den udryddet tror man at opnaa et meget stort Gode for Landbruget, idet denne Fugl, efter hvad der siges, gør Landbruget ubodelig Skade. Man henviser i saa Henseende til nogle Udtalelser af Professor Boas, som har givet forskellige sagkyndige Oplysninger herom. Jeg tror nu — men der kan jo ikke føres Bevis i saa Henseende —, at den Skade, som Raagerne gør, opvejes af den Gavn, som denne Fugls Eksistens medfører. Den højtærede Landbrugsminister oplyste før, at i 1912 var der Tale om en Raagelov, men at han ikke havde villet fremsætte Forslag derom, fordi det blev fraraadet fra en enkelt sagkyndig Side. Jeg er i Besiddelse af en sagkyndig Erklæring fra den Tid, afgivet af Magister Herluf Winge, som er Viceinspektør ved Zoologisk Museum, imod det nævnte Lovforslag, som var sendt til Dansk ornitologisk Forening, altsaa en Forening, der befatter sig med Studiet af Fuglenes Liv. Magister Winge var anmodet om en Udtalelse om dette Lovforslag, og med Formandens Tilrådelse skal jeg oplæse en Udtalelse af denne sagkyndige Mand. Han skriver: „Det er givet, at Raagerne kunne vise sig i høj Grad nyttige, især ved at bidrage til at holde Oldenborrerne nede. Det er ogsaa sikkert, at Raagerne paa sine Steder til Tider kunne gøre Skade. Professor Rørig, den Mand, der mest indgaaende har undersøgt Spørgsmaalet om Nytte og Skade, slutter sig til den ikke ualmindelige Mening, at Raagerne ganske overvejende er nyttige.“ Magister Winge tilføjer, at „Professor Boas' Fremstilling af Spørgsmaalet er saa ufuldkommen og ensidig, at den er uden større Værd.“ Som ærede Medlemmer ser, er der altsaa Strid mellem de sagkyndige. (*Ordføreren for Forslagsstillerne* [Andreasen]: Det var Landmændene, jeg holdt mig til!). Ja, men Landmændene er sikkert ikke i den Grad i Stand til at bedømme Forholdet mellem Nytte og Skade i denne Henseende, og desuden forekommer det mig, at den ærede Ordfører netop anførte Professor Boas som den største Autoritet paa dette Omraade.

Da det nu er ca. 3 Aar siden, at denne Erklæring blev afgivet af Magister Winge, har jeg yderligere i Anledning af det nu foreliggende Lovforslag foranlediget en ny Erklæring afgivet af den samme sagkyndige Mand, og deri gentager han sin Dom